

РЕШЕНИЕ

№ 1894

гр. София, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **3600** по описа за **2023** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалбата на „МЕДИКАЛ ЛОГИСТИК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], /понастоящем с наименование „Лион фарм“ ЕООД/, представлявано от управителя Ф. Н. И., чрез адв. Ч. срещу Решение № 658/08.02.2023г., постановено по НАХД № 5047/2022г. на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-2100102/20.12.2021г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С..

Решението се обжалва като неправилно, постановено в противоречие с разпоредбите на материалния закон, при необсъждане на всички събрани доказателства в тяхната съвкупност. Твърди се, че наказателното постановление не е издадено в срока по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, както и че в хода на административнонаказателното производство е нарушено правото на защита на касатора, тъй като във връченото уведомление не е посочено по кое от издадените предписания трябва да представи доказателства. В допълнение са сочи, че въззивният съд неправилно е приел, че наложената имуществена санкция е съразмерна на извършеното нарушение. Моли съда да постанови решение, с което да отмени въззивното решение и да постанови ново, по същество на спора, с което да отмени наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът „МЕДИКАЛ ЛОГИСТИК“ ЕООД, редовно призован, се представлява от адв. Н., която поддържа касационната жалба и моли същата да бъде уважена по съображения, изложени в нея. Моли решението на СРС да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Претендира присъждане на разноски. Ответникът, Директор на Дирекция „Инспекция по труда-С.“, редовно призован, се представлява от процесуален представител, който оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да постанови решение, с което да остави в сила обжалваното решение и да отхвърли жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., дава заключение за неправилност на решението на СРС, поради което моли за неговата отмяна по мотиви, изложени в касационната жалба.

След преценка на процесуалната допустимост и основателност на жалбата, извършена в рамките на касационната проверка по чл. 218 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, съдът намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, поради което е допустима.

Производството пред районния съд е образувано по жалбата на „Медикал логистик“ ЕООД със седалище и адрес на управление [населено място] (с променено наименование „Лион Фарм“ ЕООД), срещу Наказателно постановление № 22-2100102/20.12.2021г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на дружеството е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лева за нарушение по чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда затова, че на 12.11.2021г. не е изпълнило предписание, дадено с Протокол от 22.10.2021г., т. 10, да изплати на В. С. А., трудово възнаграждение за периода м.юни 2020г. до м.август 2020 г.

С Решение от 08.02.2023г., постановено по НАХД № 15047/2022г., състав на Софийски районен съд е потвърдил наказателното постановление. В касационната жалба е допусната грешка при посочване на номера на делото, по което е постановено обжалваното решение - № 5047/2022г., вместо № 15047/2022г. Съдът определя тази грешка като очевидна фактическа грешка, неотразяваща се на радовността на касационната жалба, доколкото номера и датата на обжалваното решение са посочени правилно, а , както и състава на съда от НО на СРС, които , ведно с посочения номер на потвърденото НП не водят да съмнение за делото, по което е постановено обжалваното решение и за предмета на касационната жалба.

За да постанови този резултат районният съд е приел от фактическа страна, че в резултат на извършена на 22.10.2021г. проверка по спазване на трудовото законодателство, обективизирана в протокол от същата дата, на дружеството са дадени няколко на брой предписания, сред които и Предписание № 10: работодателят да изплати на В. С. А., съгласно представените ведомости за работна заплата за периода от м.06.2020г. до м.08.2020г. уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за периода от м.06.2020г. до м.08.2020г., съгласно чл. 128, т. 2 КТ. Срока за изпълнение на предписанието е бил до 11.11.2021г.

При извършена на 29.11.2021г. последваща проверка работодателят не представил платежни ведомости или други платежни документи (РКО, фишове, банкови нареждания и др.), удостоверяващи изпълнение на предписанието.

Тази фактическа обстановка СРС е приел за установена на база събраните по делото гласни и писмени доказателства и след анализ на същите.

Въз основа на установената фактическа обстановка районният съд е обосновал правилен извод, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. НП е законосъобразно и издадено от компетентен орган, като по безспорен начин се установяват извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде санкционирано. В това отношение, касационната инстанция намира за правилни изводите на СРС за това, че са спазени разпоредбите на чл.43 и сл. от ЗАНН в хода на установяване на нарушението, както и на чл.57 от ЗАНН при издаване на наказателното постановление. Съставен е акт за установяване на административно нарушение, съдържащ реквизитите по чл.42 от ЗАНН, който е надлежно подписан и връчен, и против който е било упражнено правото на възражение по чл.44, ал.1 от ЗАНН. Издаденото наказателно постановление отговаря на изискванията на чл.57 от ЗАНН. В този смисъл са неоснователни доводите в касационната жалба за допуснати нарушения на чл.52, ал.4 от ЗАНН.

Административно-наказващият орган е постановил НП, с издаването на което не е възприел изложеното във възражението. Изрично в НП е посочено, че възражение с вх.№ 21101829/03.12.2021г. е разгледано. Правото на защита на санкционираното дружество не е нарушено от обстоятелството, че възраженията му не са оценени като основателни, при което не са уважени.

Неоснователни са доводите на касатора в насока нарушено право на защита, тъй като разпоредбата на чл. 404, ал.1, т. 1 от Кодекса на труда съдържа много „хипотези“ и не е посочено коя е визирана. Ясно е описано в АУАН и НП, че касаторът не е изпълнил предписание под № 10, дадено му на основание чл. 404, ал.1, т.1 от КТ с протокола за извършена проверка от 22.10.2021г. - „Работодателят да изплати на В. А., съгласно представените ведомости за работна заплата за периода от м. юни 2020г. до м. август 2020г. на „Медикал Логистик“ ЕООД, уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за периода от м. юни 2020г. до м. август 2020г., съгласно чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда“.

На следващо място, обстоятелството, че във връзка с неизпълнени други предписания дружеството е санкционирано с няколко други наказателни постановления, не е основание да бъде прието, че процесното НП е материално и процесуално незаконосъобразно. Неизпълнението на всяко едно от дадените задължителни предписания е основание за ангажиране на административнонаказателна отговорност на работодателя, респ. за налагане на имуществена санкция. Това е така, понеже по силата на чл. 18 от ЗАНН, когато едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях.

Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ представлява принудителна административна мярка /чл. 22 ЗАНН/ и за неизпълнението му с разпоредбата на чл. 415 , ал.1 от КТ се предвижда имуществена санкция. Съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лева.

Дружеството е работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ, като едно от съществените му задължения в качеството на работодател, е да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа на основание чл.128, т.2 КТ. При проверка за спазване разпоредбите на трудовото законодателство, контролните органи на ДИТ са установили нарушения, описани в протокола от 22.10.2021г., в това число, че

работодателят не е платил в установените срокове уговореното трудово възнаграждение, съгласно ведомостите за заплата на В. А. за периода от м. юни 2020г. до м. август 2020г. За предотвратяване и отстраняване на констатираните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на последиците от тях на основание чл.404, ал.1, т.1 – 12 КТ на работодателя са наложени принудителни административни мерки, като за нарушението по т.10 от Протокола, е наложена ПАМ – задължително предписание до работодателя да изплати уговореното трудово възнаграждение на служителя В. А. за периода от м. юни 2020 г. до м. август 2020 г. Задължителното предписание не е изпълнено в указания срок - до 11.11.2021г. Неизпълнението на задължителното предписание, като мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, е основание за налагане на имуществена санкция на основание чл.415, ал.1 КТ, както правилно и законосъобразно в настоящия казус е наложена санкцията с наказателното постановление, потвърдено с оспореното пред АССГ решение на районния съд.

С оглед доводите в касационна жалба срещу законосъобразността на задължителните предписания, съдът отбелязва и обстоятелството, че процесните предписания са оспорени само с доводи за нищожност от дружеството по адм.д. № 7938/2022г. на Административен съд София - град, като жалбата е отхвърлена от съда - с Решение № 7647/13.12.2022г., оставено в сила с Решение № 11915/05.12.2023г. по адм.д.2414/2023г. на Върховен административен съд. Именно в производство по оспорване на предписанията за материалната им законосъобразност, което не е направено, е следвало да бъде заявено и доказано плащане преди датата на проверката. След като предписанията са влезли в сила към датата на процесната проверка, констатирала неизпълнението им в срок, въпроси, относими към законосъобразното издаване на предписанията, е недопустимо са разглеждани от СРС да бъдат в настоящето производство, респ. и в производството пред въззивния съд. Ирелеванто за ангажиране на отговорността за неизпълнение на предписанието в срок е обстоятелството, дали след налагане на имуществената санкция с процесното НП работодателят е платил дължимото възнаграждение на работника.

Вярно е, че в обжалваното решение на СРС съдът не е обсъдил конкретно показанията на свидетеля А.. Касационната инстанция не определя това като съществено процесуално нарушение, основание за отмяна на решението, поради липса на мотиви, доколкото показанията на този свидетел са възпроизведени в приетата за установена фактическа обстановка в решението на СРС, свързана именно с констатацията за неизпълнено предписание работодателят – касатор в настоящето производство, да заплати на св.А. уговореното трудово възнаграждение за периода от м.06.2020г. до м.08.2020г. в срок до 11.11.2021г.

Правилни са изводите на въззивния съд, че извършеното административно нарушение, не представлява "маловажен случай" по смисъла на чл. 415в, ал. 1 КТ, доколкото нито нарушението е отстранено веднага след установяването му, нито за служителя, не са настъпили негативни последици, тъй като последният е бил лишен от дължимото му се трудово възнаграждение за престоирания труд. Имуствената санкция е наложена в минималния размер по чл.415, ал.1 КТ.

В заключение, решението на СРС е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) от ЗАНН, при направеното своевременно искане, на ответника

по касация се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определен съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XIX-и касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 658/08.02.2023г., постановено по НАХД № 15047/2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11 състав.

ОСЪЖДА „МЕДИКАЛ ЛОГИСТИК“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], /понастоящем с наименование „Лион фарм“ ЕООД/, да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ разноси по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.